

קול התורה

הדלקת נרות:
7:02
צאת השבת:
8:10
חזו"א:
8:16
ר"ת:
8:45

באלעד

העלוך לשבת קודש

פרשת ואתחנן-נחמו תשפ"ה

גליון מס' 1232

סוגיא מהפרשה

"כבד את אביו ואם אביו"
כאשר צוץ ד' א"י [פ"ה פט"ו]
[מצוה ל"ג סק"ג]

במצות כיבוד אב ואם

הרה"ג רבי נחמיה זלץ ר"מ ישיבת "עטרת שלמה"

עשה לולי דילפי' מקרא
דמ"מ אין דוחה.
ואמנם יש לדון בעיקר

חילוקו דמה שנקט בפשיטות דאם אין האב מצווה הכיבוד א"י פטור אלא ליכא לעיקר המצוה, מסביר יש לדון דאף כה"ג איכא לגוף המצוה דהא ס"ס מתכבד האב בכך גם היכא שאמר שאין רוצה, ומ"מ פטור וא"כ הוי ממש כגוונא דולו תהיה לאשה.

אמנם הדבר מבואר עפ"י מה שהביא הברכ"ש שם בהמשך דבריו [ושמעתיה מפי ידידי הרב הגאון ר' אשר נ"י] דביאור השו"ט דתוס' הוא בגדר חיוב הכיבוד אם הוא לאב או לשמים, דמה שבקשייתם נקטו דאין חילוק היינו כסברא הג"ל, דגם בכיבוד אב איכא לגוף המצוה אף כשאין מצווה האב - הוא משום דסברו שמצות כיבוד היא חיוב לאביו, וראייתם לזה היא מאה דאמירת האב מהני לפטור מהחיוב ואם החיוב אינו כלפי אלא כלפי שמיא איך יכול האב לפטור, וא"כ שפיר אפשר לומר דאף שמציאות וגוף המצוה קיימת גם היכא שאין מצווה האב מ"מ כיון דהחיוב הוא כלפי האב מהני אמירתו לפטור, ולהכי הק' מ"ש מאונס, אמנם בתירוצם דחו דלעולם י"ל דמצות כיבוד היא מצוה לשמים אמנם א"כ קשה איך מהני אמירת האב לפטור מהמצוה כלפי שמיא, ובארו משום דכשאין רוצה האב א"י פטור אלא ליכא לגוף המצוה ולהכי שפיר מהני אמירתו לפטור אף דהוי חיוב כלפי שמיא, נמצא שבעיקר ספקו דהמנח"ח בגדר המצוה כבר שקלו וטרו התו' בכתובות.

והנה במצות כיבוד אב בעשרת הדברות הכתובה בפרשתנו נאמר "כבד את אביו ואם אביו" כדאמר ר' אבהו, ובגמ' בסנהדרין דף נ"ו ע"ב איתא דהיינו כאשר צוץ בנחמה, שבמהרה כבר נצטוו על השבת ועל כיבוד אב, ועי' באבן עזרא שביאר שהיינו כאשר צוץ בדברות ראשונות.

אמנם הרמב"ן בפרשת יתרו [פ"ב פ"א] כ' בזה"ל "מצות כיבוד אב אף היא לכבוד הבורא שיכבד את אביו כענין בורא מתחתן ביצירה, כי השם הוא אביו הראשון והמוליד אינו האחרון, ולכן אמר במשנה תורה כאשר צוץ בכבודי כן אבני מצוץ בכבוד המשתתף עמי ביצירתך", ולדבריו כאשר צוץ היינו כאשר צוץ על כבוד המקום.

ולדברי הרמב"ן נראה דנידון המנח"ח אם מצות כיבוד אב

נסתפק אם מי שלא כיבד אביו ואמו כדבעי - אין יו"כ מכפר לו בלי שירצם כמצוות ב"א לחברו וכמבואר במתני' ביומא פ"ט, או שהוא ככל מצות עשה שתשובה ויו"כ מכפרים, וביאר שורש ספיקו אם החילוק שחזינו בין אביו ואמו לכל אדם שכל אדם אסור לצער, ואת אביו ואמו צריך גם לכבד, האם הוא דין נוסף בדיון ב"א לחברו - כלפי אביו ואמו, דכל שאינו מכבדם הוי כמצער חברו או דמהא שאין נוהג בכל ב"א לחברו מוכח דאין ענינו מדיון ב"א לחברו אלא הוא מצוה כלפי שמיא ושוב הוי ככל מ"מ.

ובברכ"ש בימות ס' ג' הביא על נידון הגמ' שם דף ה' ע"ב אם עשה דכיבוד אב דוחה ל"ת כבעלמא שעשה דוחה ל"ת כגון כשאמר לו אביו לחלל שבת ומייתי מקרא דאין דוחה, והביא דהתו' בכתובות דף מ' ע"ב הק' על דברי הגמ' מהאמור שם בכתובות דחיוב ד"ולו תהיה לאשה" האמור באונס, ליתא באונס ממזרת, כיון דאין דוחה היא עשה ל"ת דממזרת אף שבעלמא עשה דוחה ל"ת, והטעם משום דאי אמרה האשה לא בעינא ליכא לעשה, והק' דהכ"ג נימא בכיבוד אב דכיון דאי אמר האב לא בעינא - ליכא לעשה לא ידחה לאו דשבת ואמאי איצטריך קרא.

ותי' התו' דיש לחלק, דבכיבוד אב מיד כשצוה האב הוי מצוה לעשות מצותו, עכ"ל, אשר לפי פשוטו אין מושב חילוק דגם באונס היכא דלא אמרה לא בעינא איכא עשה ומ"מ אמרי' דאין דוחה מחמת האפשרות שאמרה לא בעינא, וכפה"ג הסביר בזה הוא קלישות העשה שאין מתקיים בכל גוונא ועשה כי האי אין דוחה ל"ת, כמור"כ נימא דעשה דכיבוד אב קליש מחמת האופן שאין מצווה.

וביאר הברכ"ש סברת חילוקם דבעשה דולו תהיה לאשה מה שאין חיוב לקיים העשה כשאמרה לא בעינא הוא בתורת פטור, אף שמציאות העשה קיימת, להכי נחשב לקילולא בעשה שלא ידחה הלאו, אבל בכיבוד אב מה שאין מחוייב לקיים כשלא רצה האב א"י פטור מהמצוה אלא דליכא למציאות המצוה בכה"ג, וא"כ א"י נחשב לקילולא, וזה כוונתם "דכשצוה האב חייב", היינו דכל היכא דאיכא לעשה וזה רק כשצוה האב לא מצונו שיפטור וא"כ א"י עשה קל ובכחו היה לדחות הל"ת ככל

דבר המערכת

אלפי אברכים ובני ישיבות גודשים בימים אלו את 'ישיבות בין הזמנים' בעירנו, וזנה סיפור מופלא, המעורר לחשק התורה בימים אלו: מרן הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצוק"ל, נהג לנפוש בכל שנה בתקופת 'בין הזמנים' בדירת גופש במושב השקט 'חזון יחזקאל'. בכל פעם ניסה מרן הגרמ"ל זצ"ל לשלם לבעל דירת הגופש על זמן שהותו, אך בכל שנה התחמק בבעל הדירה ולא הסכים לקחת כסף. רבי מיכל יהודה, שהבין שלשלם בכסף מזומן הוא לא יוכל, רצה לשמח את בעל דירת הגופש ולפני ששב לביתו בבני ברק, השאיר מכתב נרגש בכתב ידו, בו הודה על האכסניה הנעימה. הגרמ"ל הוסיף משפט כזה: "בזכותכם כתבתי בדירתכם חידושי תורה במשך 130 שעות..."

רבי מיכל יהודה שהה בדירת הגופש במשך 13 יום והוא ישב וכתב ברציפות, בכל יום במשך 10 שעות, מ-9 בבוקר ועד 7 אחר הצהרים. עשר שעות רצופות של כתיבת חידושי תורה ובירורי סוגיות. בהמשך היה מתפלל הגרמ"ל ננחה, ומיד לאחר מנחה התיישב ללמוד בהתמדה ובחשק עוד מספר שעות, כאילו לא ישב וכתב היום כבר עשר שעות רצופות ומאומצות... שמו של 'בין הזמנים' בלשוננו של מרן רבנו בעל "אבי עזרי" ויע"א, הוא "זמן הביניים", ורבנו העיד כי עסק וכתב את "אבי עזרי" על "קדשים" ב"זמן הביניים".

למרן המשיגיה הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל היתה "משנה מפורשת" על "בין הזמנים". המשנה בכלים אומרת שכל בעלי החיים שבים אינם מקבלים טומאה, חוץ מכלב הים, מפני שבשעת לחץ וסכנה, הרי הוא בורח ליבשה. כל בעלי החיים, אמר רבי אליהו לופיאן זצ"ל, מתחפרים בשעת סכנה עמוק עמוק בתוכי הים, מחפשים לעצמם מקלט ומפלט במקום הטבעי שלהם. אך כלב הים, כאשר הים אינו מקום רגיל ורגוע, מיד הוא "בורח ליבשה", ולכן הוא "מקבל טומאה". והנמשל, ברור הוא. אלו שבשעה שהיכל התורה וה"סדרים" הרגילים סגורים - בורחים ומתחפרים בתוך מקומם הטבעי, ליד הסטנדרט והגמרא, הרי "אינם מקבלים טומאה", אף אותם המחפשים לעצמם "בישות חדשות" בתקופת הפגרה ומורידים ממעליהם עול התורה הרגיל ואת הדקדוק הקבוע במצוות, נחשבים הם ל"מקבלי טומאה". וצריך ע"ז והירות מרובה שלא ליפול ח"ו.

חז"ל (מדרש רבה בראשית ל"ט, ח) מספרים לנו שכל העופות נחים בשעת יגיעתם על גבי סלע או אילן, אבל היונה בשעה שהיא פורחת ויגיעה, קופצת באחד מאגפיה. וישראל, כך אמרו חז"ל, נמשלים ליונה. בידו שהעופות פורשים למנוחה מחוללת בשעת הצורך ומפסיקים לחלוטין לעוף, הרי ישראל-היונה, נחה בכנף אחת וממשיכה לעוף בכנף השנייה. עם ישראל אינו אמור לנוח בצורה שתפסיק לו את רציפות המעוף שלפני המנוחה, אלא אדרבה, המנוחה עצמה, עם כל צרכיה ודרכיה, נחשבת להמשך המעופה, עם קשר ישר ובלתי פוסק עם ה"שטייגען".

בשנה זו, אנו צריכים להרגיש כך שבעתים ולא להתנתק מבית המדרש, כאשר בחולות השלשונות - רשעי ישראל התחילו בימים אלו ב'מצוד' אחרי בחורי הישיבות הנמצאים בביתם בתקופה זו, כשלצד זאת הם ממשיכים ומנסים להלך אימים על לומדי התורה - נזירי הבריא. תלמידי הישיבות הק' ואברכי הכוללים. כשהם לא שוקטים לרגע ומידי יום מחפשים לבצע עוד ועוד גזירות והתנכלויות והם מסכנים בזה את כל עם ישראל בא"

ר"ל. ועל כולנו להביע את מחאתנו על הפגיעה הנוראה בתורה ובלומדיה, כאשר כל חכמי התורה ועיני העדה, מכל החוגים והעדות התכנסו בשבוע האחרון לטכס עצה כנגד המשחית, כאשר בכינוסים הושמעה הקריאה הוותיקה "אל תגעו במשיח" כשגדולי ישראל מזהירים את השלטונות שלא לפתוח במלחמה עם הציבור החרדי בארץ ישראל, שאחריתה מי ישרנו. **אולם** מה מאד מצער הדבר וכואב הלב עד למאד שראשי השלטון, טחו עיניהם מראות, ראשי המדינה עסוקים בשלהם ורודפים את לומדי התורה ובני הישיבות, אשר כל ההצלה פורתא שיש לנו כאן במלחמה ובפרט הניסים הגדולים שחוונו במלחמה הקצרה שהייתה עם איראן, היא רק בזכות לומדי התורה ושומרי מצוותיה. ואילו השלטונות רוצים לבטל את הישיבות הקדושות מתפקידם הגדול - ללמוד תורה, שזה המגנא ומצלא האמת... **רק** מי שסומא בעיניו ובמחשבתו לא יראה שמיד לאחר שבג"צ ביטל את הלגיטימיות של תלמידי הישיבות והפך את לומדי התורה לעריקים, בוטלה הלגיטימיות של מדינת ישראל בעולם, כאשר במקומות רבים הנרדפים הופכים לפושעי מלחמה. וכשמהרגע בו ניסו לאיים במעצר על לומדי התורה, נמצאים ראשי המדינה והצבא, תחת איום מעצר משפטי מביה"מ בהאג, ובשבועות האחרונים בהם השלטונות הגבירו את רדיפת לומדי התורה, מיד במקביל האנטישמיות בעולם מרימה ראש וראשי המדינה הופכים מנוגדים גם במדינות "ידיותיות". רק מי שבמקום מח בקדקדו יש לו שקצים ורמשים, לא מבין ולא רואה מה שכל ילד יכול לראות. וצריך לומר את זה בקול רם לעיני כל ישראל.

ואין לנו אלא להרים קול מחאה אל ראשי השלטונות בכל שומתם, ואל אנשי הרשע המלכים את האש הזרה והתחומה, הרפו ידיכם מלומדי התורה, כאשר אתם גורמים סכנה גדולה לעם כולו ר"ל. ונקרא להם ולמשפתיהם בתחנונים ובעזה, אנא, פתחו את עיניכם וראו כי ככל שאתם רודפים את לומדי התורה, אתם גורמים רעה לעצמכם ולעם כולו. אנא, סלקו ידיכם מבני הישיבות, כאשר זה הרצון האמיתי של רוב העם היושב בציון, למעט קבוצת ה"עירב רב" תשלולת בחלק ממוקדי השלטון וכן בחלק גדול מכלי התקשורת והמסתער, וכלל שתסייעו יותר ויותר ללומדי התורה, יסייעו ממרדם להינצל מכל צרה וצוקה, ולה' הישועה.

והנה בעירנו אלעד מצויים 'ישיבות בין הזמנים' רבות, בהם יכול כל אחד להשאר מחובר לתורה גם בימים אלו, כשכבתי מדרש אלו עוסקים צעירים ומבוגרים בתורה, מחלפים מססת או חוזרים על לימודי 'זמן קיץ'. זהו 'בין הזמנים' אמיתי, הראוי לבני תורה!! כאשר כאן המקום גם להודות לאותם אברכים הפועלים לש"ש ומשקיעים את זמנם ומרצם בכדי להחזיק מקומות תורה אלו. והקב"ה יזכנו להחליף כוחות לשם שמים, על טהרת הקודש, מכלי לפגוע חלילה במדרגתנו וברכותינו.

ואנן, אין לנו אלא אומנות אבותנו בידנו, תשובה תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, כאשר בנוסף על צרות הכלל נוספו עוד צרות על הפרט רח"ל. ועל כן נתחנך כולנו בלימוד התורה ובקיום המצוות. ונפגוש וננוח בלי להיפרד מבית המדרש, ועי"ז זה נזכה ל"קווי"ה יחליפו כח"

שבת שלום

תשלום ההוצאות של הנתבע לערכאות להגן על עצמו

בענין שאלתך שאחד תבע יהודי בערכאות בלי אישור ב"ד, [ראה במסכת גיטין (פח, א) ורמב"ם סנהדרין פרק כ"ו הלכה ז' ושו"ע חו"מ סימן כ"ו איסור הליכה לערכאות ומועיל לה רשות ב"ד, ראה מש"כ בשערי שלמה חו"מ סימן ב' עיי"ש] וגרם לנתבע להוציא הוצאות שונות כמו שכירות ועוד, כדי להתגונן בבית משפט. אם התובע בערכאות צריך לשלם לו את ההוצאות, ראה בשו"ע סימן שפ"ח סעיף ב', המוסר ממון ביד אנס עכ"ל וכו', חייב לשלם מהיפה שבנכסיו וכו', וכתב בסמ"ע בס"ק ד' בשם הטור שיש לו דין מזיק, וכו', ע"ש כל סוגי האופנים שנחשב כמזיק דגרמי, ועיין ברמ"א שם בסעיף ז', שאם גרם לו תפיסה, (היינו שהכניסו אותו במאסר), צריך לשלם לו כל היזקו, שכתב בבאור הגר"א ס"ק ל"ט דמשלם אף מה שהוצרך להוציא כדי לפדות עצמו, וכמו שמשלם ריפוי בחובל, [ואף דשם מייירי לענין מסירת גופו, ע"ש בש"ך ס"ק ל"ט ועוד, אבל עצם הדין הוא בכלל מסירה], וראה בשו"ע סימן י"ד סעיף ה', שנתבע שהיה מסרב לבוא לב"ד והוצרך התובע להוציא הוצאות כדי לכופו לירד לדין, חייב לפרוע לו כל הוצאותיו.

וע"ש בב"י שכתב, ויש מי שאומר שאם תובעו בערכאות והוציא הוצאות בדיניים וטוענים, אע"פ שמתוך סירובו הוצרך להוליכו בערכאות, אינו חייב לשלם לו הוצאותיו, וכתב הרמ"א ויש חולקים וסבירא להו דאם הוצרך להוציא עליו הוצאות לכופו ערכאות של גויים חייב לשלם לו, וכן נראה לי עיקר וכו', וכתבו הפוסקים כדעת הרמ"א בשם הרא"ש, וראה בש"ך ס"ק י"ג דסוברים דזה נזק של גרמי ולא גרמא, וראה בבאור הגר"א ס"ק ל', וע"ש בנתיבות בביאורים ס"ק ה', ובפ"ת ס"ק י"ד.

והנה כ"ז כשהוא תובע את השני לערכאות ובה נחלקו הב"י והרמ"א, וכן צריך שיהיה לו רשות ב"ד לתובעו בערכאות וכו', אבל כשהשני תובע אותו בערכאות והוא נאלץ להתגונן כנגד התביעה, ויש לו ע"ז הוצאות, לכונ"ע צריך התובע בערכאות לשלם לנתבע על הוצאותיו, [ולפעמים זה בכלל מסירה שכתבנו], וכן מורים למעשה בב"ד.

וראה מש"כ בשו"ת שערי שלמה ח"א סימן ה', שמעיקר הדין הנתבע צריך לפנות לב"ד להזמין את התובע שתבעו בערכאות בכדי להתריע בפניו על שהלך לערכאות, ואסור לענות לערכאות על תביעת התובע ולהדיין עמו בערכאות, מלבד היכא שבטוח שהתובע לא ישמע לקול ב"ד לבטל את התביעה בערכאות, או כשבי"ד נתנו לו רשות לענות לתובע בערכאות, [או שאם לא יענה לבימ"ש מיד הוא עלול להפסיד], ע"ש. וראה מש"כ בהגהות רע"א סימן כ"ו ובשו"ת אבני נזר יור"ד סימן קל"ג ושערי המשפט סוף סימן כ"ו ושו"ת מהרש"ם ח"א סימן פ"ט, ע"ש ובשערי שלמה ח"ג. ובתשובות והנהגות ח"ד סימן ד"ש דן לגבי תפיסה בחיובי גברא, שקנסות וכיו"ב אסור לקחת מפסק הערכאות.

אמנם ע"ש בסק"ח דהיא שהנתבע טוען שלא ידע ולא עלה בדעתו שצריך לתבוע את התובע בערכאות קודם בב"ד, כדי שיבטל את התביעה לערכאות קודם שעונה לערכאות, אף שנראה לב"ד שהדברים נכונים, [כפי שראינו הרבה פעמים בב"ד, שהנתבע לא יודע כלל שצריך לתבוע לב"ד את התובע בערכאות], ולמעשה היה מותר לנתבע להתדיין עמו בערכאות, אבל צ"ע אם יכולים לחייב את התובע לשלם על ההוצאות של הנתבע, שאפשר שזה גרמא, וחייב התובע רק בידי שמים, ורק אם לא רצה לבטל הערכאות לאחר אזהרת ב"ד, ובי"ד הרשה לנתבע לענות בערכאות, אז חייב התובע בערכאות לשלם לנתבע עבור ההוצאות. והרי הוא כשליח ב"ד לענין זה,

ולגבי הנאמנות שלו על הסכום שהוציא כדי להתגונן במשפט הערכאות, ע"ש ברמ"א שצריך לברר כמה הוציא, וראה בסימן שפ"ח סעיף ז' לגבי מוסר שלא ידעו כמה הפסידו במסירתו, והנמסר אומר כך וכך הפסדנו וכו', אם תפס הנמסר אין מוציאין מידו וכו'. עכ"פ למסקנה בנידון דידן בדבר הניתן להוכיח את הסכום, ודאי שיוכל גם לתפוס כסף של התובע, וכ"ש שיוכל לעכב בידו כסף של מלך שלוקחו לערכאות. עד השלמת ההוצאות שהוציא. וכן מורים למעשה בב"ד דידן.

אמנם למעשה צריך לברר קודם שמוציא הוצאות להתגונן בערכאות כמה כסף יכול להוציא כדי להתגונן בבית משפט, שלא יוציא עבור עו"ד יקרים, ותלוי כל משפט לגופו של דבר כמה נצרך להוציא ואיזה סוג עו"ד צריך למשפט הזה, כמה להוציא ובאיזה סכום לקחת עו"ד, ובי"ד דנים הרבה פעמים כמה לחייב את התובע על הוצאות הנתבע.

ואף שאיני נכנס כאן לענות על דין ודברים בין הצדדים, אלא כתבתי הדברים באופן עקרוני איך מורים כאן. ובודאי שעצם התביעה בערכאות הוא חמור מאוד, וחלילה לפנות לשם בלי היתר מפורש מב"ד. והגר"נ קרליץ זצ"ל הוסיף על דבריו אלו, הדברים נכונים לדינא.

שוכר שלא שילם חשמל או טלפון ובשל כך ניתקו את החשמל או הטלפון מהבית

(א) ונאלתי מאחד שהשכיר דירה עם טלפון, והשוכר לא שילם עבור החשמל והטלפון וכיו"ב, וניתקו אותם, בגלל חוסר תשלום על החשמל והטלפון, ולאחר שישלמו את חיובי החשמל והטלפון של השוכר, צריך לשלם גם על חיבור החשמל וחיבור הטלפון מחדש, וכיום (-בזמן השאלה) חיבורים אלו עולים ביוקר, האם השוכר חייב לשלם על חיבורים אלו, כיון שהוא הגורם לניתוק, משום שהיה צריך לשלם לחברה על השימוש בטלפון או בחשמל או אפשר שמה שניתקו את החשמל והטלפון חשיב רק גרמא, שפטור בידי אדם וחייב בדיני שמים וצריך השוכר לשלם רק עבור השימוש בחשמל ובטלפון על הימים שלא שילם, אבל א"צ לשלם על החיבור של הטלפון והחשמל.

ונראה שהשוכר חייב לשלם גם עבור הוצאות החיבור של הטלפון וג' טעמים **(א)** שזה חלק מתנאי השכירות שישמור על הדירה והרכוש, וחלק מהשמירה זה תשלום בזמן של חשבונות החשמל והטלפון, שלא ינתקו אותם, והוא בכלל חיוב השמירה של השוכר, וחייב לשלם על כל הנזקים מצד חיובי השכירות **(ב)** ועוד, משום שהשוכר צריך להחזיר את הבית כפי שקיבלו, למעט בלאי סביר שיש במשך זמן השכירות, וכאן כיון שאי אפשר להשתמש בחשמל ובטלפון וכו' בגלל שלא שילם, צריך לשלם ולסדר, כדי להחזיר את השימוש של הבית והחפצים לקדמותו. **(א)** השוכר דינו כשומר שכן, כמבואר בשו"ע סימן שט"ז סעיף א', שחייב בגניבה ואבידה וכ"ש על פשיעה, וכאן אם לא שילם על החשמל וכו', זה חיסרון בשמירה וזה נחשב פשיעה שלא שילם על זה, הרי הוא פשע בשמירה שחייב על הנזקים. [אמנם אם השוכר שכח לשלם, יש לדון אם שכחה נחשב פשיעה בשמירה, ובפשטות נראה שמכיון שלוקח זמן עד שמנתקים וישנם התראות לפני ניתוק החשמל והטלפון, ממילא אי תשלום הוצאות אלו נחשב כפשיעה].

אמנם יש לדון אם החיוב הוא מדיני שמירה, אם קו הטלפון שהוא מחובר לקרקע נחשב כקרקע ששוכר פטור על שמירה של קרקע, כמבואר בחו"מ סימן ש"א, אמנם בפשיעה חייב גם על המחובר לקרקע, אף ששומר פטור על שמירה בקרקע, ולכא"ז זה נחשב פשיעה אם לא שכן, או אפשר שמה שחייב לשלם על החיבור החדש של הטלפון והחשמל זה גרמא, ואפילו אם נאמר שזה גרמי משום שודאי יהיה הנזק, אבל לא היה ידוע מתי ינתקו את החשמל והטלפון ומתי הוא נהפך לגרמי, דלא עשה כזה מעשה, וא"ז גרמי. [וגם אם ניתקו את החשמל והטלפון לאחר הזמן שכבר יצא מהדירה, אבל הפשיעה היה לפני זה].

ונראה דחייב השוכר לשלם על חיבור של החשמל והטלפון, והחיוב אינו מדיני השמירה אלא הוא מתנאי השכירות שישמור על כל הדברים, שיוכל לפעול כתיקונום, והר"ז כהתנה על שמירת כל הדברים בדירה, וכשלא שמר צריך לשלם את העלות שנחסר בע"ה, דהרי אם היו מנתקים את הטלפון באמצע השכירות בגלל שהשוכר לא שילם, וודאי שלא יכול לבקש מהמשכיר שהוא יעשה לו טלפון חדש בטענה שמה שלא שילם זה גרמא, אלא זה בכלל חיובו שהתחייב בהשכרה, וה"ה שניתקו את הטלפון אח"כ, וצריך לשלם כדי לחבר את החשמל, המים והטלפון וכיו"ב. וכן הסכים הגר"י פוין זצ"ל שצריך לשלם ע"ז כיון שזה בכלל השכירות עצמה.

היא חיוב כלפי שמיא או כלפי אביו, ולהמבואר מדברי המנח"ח והברכ"ש יש צד חומרא בכל צד, דאם הוא חיוב לאביו צריך לפייסו כדי להתכפר ומאידך אם הוא חיוב כלפי שמיא לא מהני מחילת אביו לפטור אלא מחמת שבכה"א אי"ז חפצא דכיבוד, ולדברי הרמב"ן שישור חיוב כיבוד אביו הוא כבוד שמים נראה דבאמת איכא לב' החומרות, דמחז צריך לפייס אביו ומאידך אין ביד אביו לפטרו מהמצוה אם לא דכה"ג אי"ז כיבוד כיון דאי"ז רק כבודו אלא גם כבוד המקום.

להולדת הבן-הנכד

הרב **אלעזר מנחם דדון ומש'**
ואביו הרב **משה יחיאל דדון ומש'**
וחמיו הרב **שי סידון ומש'**

להולדת הבת

הרב **ישראל גור ומש'**

להולדת הבת-הנכדה

הרב **משה פרלמן ומש'**
ואביו הרב **יעקב פרלמן ומש'**

בהכנסו לנועם עול תו"מ

הרב **איתמר חבשוש ומש'**
ובנם הבח' **יעקב ישראל שיחי'**
העלה לתורה וקידושא רבא יתקיימו
אי"ה באולם אגודת
תחילת התפילה בשעה 7:45

הרב אשר כהן ומש'

ובנם הבח' **מאיר שיחי'**

הרב **יעקב יהושע קרסניצקי ומש'**
ובנם הבח' **מנחם זאב שיחי'**
ובנם הבח' **גדליה שיחי'**
העלה לתורה וקידושא רבא יתקיימו
אי"ה בבית הכנסת חניכי ישי' רשב"י 18
תחילת התפילה בשעה 7:40

באירוסיו הבן

הרב **יעקב ירוחם קליין ומש'**
ובנם החתן **יהודה צבי שיחי'**

באירוסיו הבת

הרב **אליהו קסטנבוים ומש'**

בנישואיו הבן

משפחת **גפני-פלברבוים שיחי'**
ובנם החתן **משה חיים שיחי'**

הרב עזרא סער ומש'

ובנם החתן **ראובן שיחי'**

בנישואיו הבת

הרב **אברהם ולרשיון ומש'**

פרשת השבוע

ואתחנן אל ה' (ג, כג)

היה לו לומר 'ואתחנן', מהו 'ואתחנן'?

מובא ב"שלמה חדשה": לשון "ואתחנן" פרושה שהוא חנין עצמו, שהוא עצמו נעשה תחינה. וזהו על דרך (תהלים קט, ד) "ואני תפילה", שכל כך התפלל לה' עד שהוא עצמו נעשה כמו תפילה.

אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן
(ג, כה)

יש לתת טעם מדוע נתאווה משה רבינו ע"ה להיכנס לארץ.

כתב בספר "כתנות אור": אומרת הגמרא במסכת מכות (ז, ז) שאם נגמר דינו של אדם בבית דין בארץ ישראל והוא בורח לחוץ לארץ אין סותרים דינו, אבל אם ברח מחוץ לארץ ישראל סותרים את דינו - "משום זכותא דארץ ישראל". ופירש רש"י שם: "אולי תועיל למצוא לו פתח של זכות".

לפי"ז אפשר לבאר שהיה סבור משה רבינו כי בחוצה לארץ אי אפשר לבטל גזר דינו מאחר שכבר נגמר דינו בבית של מעלה שימות, אבל אם יכנס לארץ ישראל אולי תועיל לו זכותה של ארץ ישראל למצוא לו פתח של זכות.

עלה ראש הפסגה ושא עיניך (ג, כז)

ביאר בעל ה"באר שבע": הקב"ה הראה למשה רבינו דרגות הצפונה לו בן עדן - "מה רב טובך אשר צפנת ליראך", וזהו "ראש הפסגה", הדרגה העליונה מכל הצדיקים.

דהיינו, בקריאת שמע האות ע' ב"שמע" וכן האות ד' שב"אחד" הן אות גדולה, וזהו "עד", לומר כי באמירת "שמע ישראל" אנו מעידים על אחדותו יתברך.

ה' אלקינו הוא כנגד "אנכי" ו"לא יהיה לך", שהן כלל מצוות עשה ולא תעשה. לומר שאנחנו מקבלים עלינו את כל מצוות התורה לקיימן.

וכן בפרטות יש בקריאת שמע י"ג מצוות (שהן בגימטריא "אחד"), כמו שאמרו בזוהר פרשת תרומה.

זהו "עד אמונים" - כי מי שהוא עד בקיום וחוזק, "לא יכזב" - ויראה לקיים כל המצוות.

הכתוב אומר במשלי (כד, כח): "אל תהי עד חנם ברעך". בקריאת שמע אנו מעידים על הקב"ה שהוא יחיד בעולם, כמו שאמרו בזוהר, וכל הקורא בלא כוונה מעיד עדות שקר "חנם".

זהו שנאמר "אל תהי עד חנם ברעך", "רעך" הוא הקב"ה, והיינו, שיש להזהר שלא לקרוא קריאת שמע בלא כוונה.

וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך (ו, ט)

כתב מהר"ם מרוטנבורג, ז"ל: "אילו היו יודעים כמה המזוזה טובה להם, שמא לא היו עוברים עליה. ומובטחים אנו שכל בית שמתוקן המזוזה כהלכתה, אין שום מזיק יכול לשלוט בו".

"ובבית שלנו סבורני שיש קרוב לעשרים וארבע מזוזות. עשיתי מזוזה לבית המדרש ואף לבית החורף שלי, ולפתח הבית הפתוח לחצר ולעלייה המרוקה שאני אוכל בקיץ, ולכל חדר וחדר של כל חבור ובחור".

הפדגוג הגדול

רבי נתן צבי פינקל - הסבא מסלבודקא

הוא אף הורה שיתפרו לתלמידים אלה חליפות יקרות ובגדים נאים, יעניקו להם דמי כיס להוצאותיהם בצורה רחבה ויחלקו להם כיבודים ראשונים במעלה. לעתים נלוו בעצמו לתלמידיו בלכתם אל החנות כדי לרכוש עבורם מגבעות יקרות, להשיגו על תפירת חליפותיהם שיהיו מהודרות ומשובחות, והכל כדי לגלות להם כבוד והערצה.

אך היו גם כאלה, שעממה נקט בהתנהגות אחרת לחלוטין - לשם אותה מטרה עצמה. הללו חשו, כי הוא דוחה אותם מפניו, גוער בהם ללא הרף ומדאג את רוחם.

היו מקרים, שהיה מושיט ידו לתמיד ותקן ומקדם את פניו בברכת "שלום עליכם" כאילו זה עתה הגיע להיכל הישיבה ולא פגש בו מעולם. הוא היה חוקר אותו לשמו, מנין בא ומתי, ואותו תלמיד הבין עד מהרה, כי ה"סבא" מבקש לרמוז לו, כי ירד ממדרגתו ועתה נחשב כ"אורח" שאין לו כל קשר עם הישיבה.

כל התכסיסים החינוכיים הללו נועדו לתכלית אחת ויחידה: הכוונת התלמידים לדרך של התעלות רוחנית. מי שהיה זקוק לחיזוק והערכה עצמית - קיבל זאת מלוא חופניים. רבי נתן צבי דאג לשבחו ולכבדו, ולהחזיר בו שאיפות עזות לגדלות, לרוממות הרוח, ולהגביהו למצב שיחייב אותו להצדיק את מעמדו. מי ששקע באדישות ובאטימות, ספג ביקורת חריפה ודחיה בולטת, כדי לערער את

שלוות נפשו ולהביאו להרהור פנימי על מצבו.

והיו גם כאלה, שחשו ביחס מתחלף מזמן לזמן. פעם נהג עממה בקירוב מופלא ופעם בריחוק ובדחיה. הכל בהתאם לזמן ולמצב.

יחסו של ה"סבא" היה "הברומטר" לפיו קבע התלמיד את מקומו ומצבו. כך גידל מאות ואלפי צעירים בדרך העולה בית אלוקים; כך בנה את יחיד הסגולה שספג את דרכו, עלו ונתעלו, והפכו לגדולי תורה ויראה, שהשפיעו מעושרם הרוחני לדורות הבאים, כשהם תולים את כל סוד הצלחתם בתכסיסי החינוכיים של מורם ורבם.

וכפי שהגדיר זאת בצורה ממצה החפץ חיים: "הוא - יוצר אנשים!"

מתולדותיו

נולד בשנת תר"א בעיר רוסטין שבארץ ליטא.

בשנת תרנ"ב הקים את ישיבת סלבודקא הנודעת לתהילה, בה קשר את גורלו לכל ימי חייו והפניץ מבין כתליה תורה ומוסר, במשך כחמישים שנה.

שיטתו המוסרית המיוחדת קנתה לה שם בכל היכלי התורה והיראה, ורבים מתחנכים לאורה עד עצם היום הזה.

בשנת תרפ"ד עלה עם חלק מתלמידיו לארץ ישראל ויסד את הישיבה בחברון. שיחותיו ומאמריו המוסריים נדפסו בספרי "אור הצפון".

נפטר בליל כ"ט בשבט תרפ"ז.

מעשיהם של צדיקים

מזן החפץ חיים זיע"א הביע לא אחת את התפעלותו מכשרו הייחודי של הסבא מסלבודקא בתחום החינוך. היה זה כאשר נתקל בבחורים שהתגדלו תחת עינו הפקוחה של ה"סבא", ושינו את מהותם מן הקצה אל הקצה. "אמנות זו למעלה מכוחותינו היא. אנחנו מקבלים תלמידים נאמנים ומגדלים אותם לתורה וליראת שמים; ואילו רבי נתן צבי מסוגל לקבל תלמידים מקולקלים ולהפכם ללומדים, יראים ושלמים!" בהזדמנות אחרת, כאשר נפגש עם אחד מגדולי תלמידיו של הסבא מסלבודקא, התבטא החפץ חיים בהתפעמות: "אני מחבר ספרים, ואילו רבי נתן צבי - יוצר אנשים".

לא קלה היתה מלאכת - שמים זו. רבי נתן צבי ראה בכל תלמיד שהיה נתון תחת חסותו - עולם מלא. הוא "למד" את החניך תוך כדי התבוננות קפדנית, והשקיע מחשבה עמוקה במציאת הדרך הייחודית לבנין נפשו של הנער שעדיין לגדולות. לנגד עינו עמדו דבריו של מרן רבי ישראל מסלנט זיע"א, שקבע כי אי אפשר לנצח את היצר ללא דרכי ערמה, עצות מחוכמות ותחבולות מקוריות. מלחמת היצר מלחמה גדולה היא, ובמלחמה כמו במלחמה.

כך יצר שיטה שלימה של "תכסיסים חינוכיים", כפי שמגדיר זאת תלמידו הרב דב כץ ז"ל, בספרו "תנועת המוסר". השיטות היו רבות ומגוונות ומותאמות לפי הצורך.

לעיתים - הסביר - ניתן לפתוח צוהר ללב אטום במחמאה ובדברי שבח, ואולי אף בחיוך קל ובנימה פיסנית. אחרים זקוקים דוקא להנהגה תקיפה, נוסח "זרוק מרה בתלמידים", כדי לשבור את רוחם היהירה והמתנשאת. הטיפול החינוכי הספציפי ניתן בהתאם לדיאגנוזה הרוחנית, שנקבעה לאחר בחינה יסודית ומעמיקה שדל נפש החניך. מה שמתאים לאחד, זיק לרעהו - ולהפך.

האדם" הינה הכח והמניע העקרי לעליה רוחנית. הוא החזיר בתלמידו שאיפות גבוהות, באמצעות אמירות ופעולות שונות, שנועדו לטעת בהם את ההרגשה של "ויגבה לבו בדרכי ד'". פעמים רבות הנחיל לתלמידים כבוד מלכים, כאשר קרא עליהם: גאון! צדיק! לעיתים ציווה לאחרים לקום מפניהם ולהתברך מפיהם. היו כאלה, שהוא עצמו היה קם מפניהם כמלוא קומתו ומבקש את ברכתם!

בס"ד מחקיימת

ישיבת בין הזמנים "מבקשי השלימות"
לבני הישיבות הגדולות והקטנות
בביהכ"נ זכור לאברהם (ישיבת הר"ן)

בין השעות 13:20 - 11:00 / בין השעות 23:00 - 21:00
לפרטים והרשמה ולתרומות 0548449813

לכולל אברכים ותיק באלעד

ישנה אפשרות לקבל כמה אברכים צעירים נוספים
מלגה מכובדת למתאימים / לרישום 0533155582

לכולל אברכים (מחוץ לעיר)

מתקבלים אברכים לזמן הבעל"ט לפרטים 052-7639849

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב שלוחה למע"כ ראש ישיבת צרפת"הרה"ג רבי אשר דדון שליט"א

לרגל השמחה במעונו בהולדת הנין נכד לבנו הרה"ג רבי משה דדון שליט"א בן לנכדו רבי אלעזר מנחם דדון שיחי ידא רעווא מן שמיא שיריו רוב נחת דק' מכל יו"ח

נושאים בהלכה

המודור נועד לעזור את לב חמעינים בלבד ולא לפסוק חלכו למעשה

קיצור הלכות לנוסע לים

הרה"ג רבי אליאב יעקב גורטלר
מורה הוראה בד"צ אלעד

א' יש לברר מספר דינים על ראיית הים 1. האם מברכים על ראיית הים התיכון ומהי ברכתו. 2. האם מברכים על הכינרת ועל ים המלח. 3. כל כמה זמן אפשר לברך. 4. האם מברכים על ראיית מרחוק. 5. ראה ואח"כ היה דבר שהפסיק את הראיה ואח"כ רואה שוב, האם הפסיד את הברכה.

1. השו"ע בסימן רכח סעיף א על ימים ונהרות, הרים וגבעות ומדברות אומר בא"ה אמ"ה עושה מעשה בראשית. ועל הים הגדול והוא הים שעוברים בו לארץ ישראל ולמצרים, אומר בא"ה אמ"ה עושה הים הגדול. ומבאר המ"ב משום חשיבות ארץ ישראל לכן נקרא הים הגדול. אמנם המ"ב מביא שהרבה אחרונים חולקים על השו"ע וסוברים שמברכים עושה מעשה בראשית, ואומר הבה"ל שאם מברך עושה מעשה בראשית יוצא ידי חובה וזה כמו ברכת שהכל שמהני ועוד שזה דאי מעשה בראשית ולכן שיברך עושה מעשה בראשית. 2. ולעניין ברכה על הכינרת בדרשו מביא בשם פוסקי זמננו שמברך עושה מעשה בראשית, ומביאים שם בשם הגריש"א שמברכים רק כאשר רואה את כולה משום שאולי היא התרחבה במשך השנים והחלק שהוא רואה זה לא זמנו הבריאה. ועל ים המלח השבט הלוי חלק ט סימן מז אומר שלא מברכים משום שלא נברא בשבת ימי בראשית וכ"כ הגריש"א. וראיתי בדרשו הערה 7 בשם האור לציון והגרנ"ק שיברך. אמנם לכ"ע יכול לברך על המדבר עושה מעשה בראשית ולפטור גם את ים המלח.

3. ולעניין הזמן שיכול לברך המ"ב אומר שמברכים כל שלושים יום. [המג"א סימן רכח ס"ד ק' מסתפק איך מונים את השלושים יום האם ביום השלושים או ביום שלשים ואחד או ביום השלושים ושנים והגר"ז פוסק שאפשר לברך מהיום השלושים ואחד]. ומבאר המ"ב סימן ריח ס"ק יג שעל ברקים ורעמים מכיוון שהם מתחדשים כל פעם מחדש לכן מברך כל יום מחדש משא"כ שאר ברכות הראיה כל זמן שלא עבר שלושים יום אין את ההתפעלות. ומהמ"ב סימן רכח ס"ק א מבאר שלא מברכים על הים שכחו וגבורתו מלא עולם משום שכל אחד במקומו משא"כ ברקים ורעמים שנשמעים לרחוק.

4. ולעניין ברכה על הים מרחוק, מובא בספר שער העין פרק ב הלכה ב בשם הגריש"א ועוד שאפי' שזה רחוק ממנו הרבה אם רואה אותו בבירור צריך לברך. אמנם בהלכה ה' מוסיף וז"ל 'ראיה מרחוק' קטע קטן 'בצורה שאינה יכולה להביא להתפעלות כגון שרואה קטע קטן מן הים ממרחק רב' שהגריש"א והגרנ"ק 'אומרים שחייב לברך והשבט הלוי אומרים לא לברך, אמנם אם רואה קטע מהים רחוק שיכול להביא להתפעלות לכ"ע יכול לברך, ואפי' שהוא בעצמו לא מתפעל. ועיין שם בסימן יח שדן מאי שנא מראית המקדש.

5. ולעניין ראה ונסתתר ממנו הים, בספר שער העין פרק ג הלכה ה כתב 'דעת גדולי ההוראה (הגריש"א והשבט הלוי) דדין זה שהפסיד הברכה הוא רק אם עבר מן המקום והסחית דעתו מלראות, אמנם אם הוסתר לו הדבר באמצע ראייתו ועדיין דעתו להמשיך לראות, אף שהוסתר לו יותר מכדי דיבור לא הפסיד הברכה וכשיחזור ויראנו יכול לברך עליו'. ומצאתי בספר שלומים מציון עמוד תקמח שהביא בשם הגר"ל שטיינמן שאמר שלא יכול לברך.

ב' יש לברר האם מותר להתפלל, לברך ברכת המזון, לברך ברכות, ללמוד תורה רק עם בגד יום. --- השו"ע סימן עד סעיף ו כתב 'היתה טליתו חגורה על תנאיו לכסותו ממתניו ולמטה, אע"פ שממתניו ולמעלה הוא ערום, מותר לקרות קריאת שמע, אבל אסור עד שיכסה את ליבו'. אומר המ"ב שלתפילה צריך שכל גופו יהיה מכוסה משום שכעומד לפני מלך, והבה"ל סימן צא ד"ה יצא אומר שמי שהוא אנוס ואין לו במה לכסות עצמו מוטב שלא יתפלל כלל. ובספר אישי ישראל פרק י' הערה ח לעניין להתפלל עם גופיה ומביא מהגריש"א 'כשאין באפשרותו להתפלל אלא רק עם גופיה [שגם שהזרועות והכתפיים מגולות] יש להקל להתפלל'.

לעניין ברכת המזון כתוב בספר הלכות שלמה פרק ב הערה 73 שאסור, ולעניין דינים מסוימים הוי כעומד לפני מלך. ולעניין ברכות, וקריאת שמע, אומר המ"ב ס"ק כב שמוותר רק במקום הדחק 'ולכתילה אין נכון לעשות כן אפי' באיזה 'ברכה' וכ"ש 'בקריאת שמע'. השו"ע סימן צא סעיף ג אומר כי אומרים שאסור להוציא הזכרה מפיו בראש מגולה, והמ"ב סימן ב ס"ק יב אומר שאסור לברך והוא הדין ללמוד בגילוי הראש, ולפ"ז יהיה אסור לדבר בלימוד כל זמן שאין לו כיפה בראשו, אמנם להרהר בלימוד מותר.

ג' יש לברר האם אפשר 'ליטול' או 'לטבול' ידיים 'בימים', 'ובכנרת', ומה מברכים. --- השו"ע סימן קנט סעיף כ כתב 'המטביל ידיו אינו מברך על טבילת ידיים אלא על נטילת ידיים אומר הרמ"א ו"א דמברכים על טבילת ידיים אלא על שטיפת ידיים וכן עיקר'. והמ"ב פוסק שאם המים פסולים לנטילה יברך על טבילת ידיים ואם המים כשרים לנטילה יברך על נטילת ידיים. ולכן בים התיכון מכיון שהמים לא ראויים לשתיה אפשר רק לטבול את הידיים ולא ליטול בכלי את הידיים, ולפי המ"ב יברך על טבילת ידיים. ובכינרת יכול גם ליטול את ידיו בכלי וגם לטבול ידיו ויברך על נטילת ידיים. אמנם החזו"א סובר שתמיד מברכים על נטילת ידיים משום שנצטוו על הנטילה ולא על הטבילה, וגם מי שטובל את ידיו מקיים מצוות נטילת ידיים. אמנם המ"ב חולק.

ד' יש לברר כאשר תוך כדי האוכל נגע בגופו האם צריך שוב נטילת ידיים, והרי אין עכשיו בגופו מלמול זיעה. וראיתי שמציינים לשו"ת תורה לשמה סימן יג ואשל אברהם מבוססאטש שאומרים שצריך ליטול ידיו שוב משום לא פלוג. אמנם בכך החיים ס"ק פה אומר שלא צריך ליטול ידיו.

ה' יש לברר האם לאחר הרחיצה בים צריך לברך על הציצית. --- הבה"ל סימן ח סעיף יד ד"ה ויש אומרים מביא את הב"ח שמרחץ לא הוי הפסק, אמנם הבה"ל דן שיש לחלק בין אם שהה הרבה לשהה קצת, ומסיים המ"ב שיכוון בבוקר בשעת הברכה על ציצית לפטור רק עד שיפשוט את הציצית ואז יוכל לברך שוב. ובגר"ז כתב שהפסק זה לאחר כמה שעות. ובהלכות שלמה פרק ג סעיף ז אומר שזה שעתים שלוש. אמנם אם יש לו ספק וכדו' יכול לקחת טלית קטן של חבירו על מנת לקנות אותה וילבש אותה ויברך עליה ויכוון לפטור את הטלית קטן של עצמו, ואח"כ יחזיר אותה לבעליה הראשון.

קול התורה

כסא דברכתא

נשגור לידנו הנכבד מכותבי המאמרים בעלון
ור"מ ישיבת אבן האל

הרה"ג רבי משה יחיאל דדון שליט"א

לרגל השמחה בהולדת נכדו בן לבנו רבי אלעזר מנחם במז"ט
יהא רעוא מן שמיא שיזכו אביו ואמו לגדול לתורה לחופה
ומע"ט וירדו וקניו רוב נחת ממנו ומכל יו"ח

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב שלוחה למע"כ

הגאון רבי מתתיהו זאב שצ"ג שליט"א
מואשי ישיבת 'תורה בתפארת'

לרגל השמחה בנישואי הבן אלעזר מנחם נ"י עב"ג תחי'

ברכותנו שיהיה הבית בבין עדי עד וירדו רוב נחת מכל יו"ח
מתוך שמחה והררחה כל הימים

קול התורה

הודעה

הננו להודיע כי בשבוע הבא (פר' עקב) לא ייצא העלון
השבועי והעלון הבא ייצא אי"ה לש"כ פרשת ראה

בברכה, המערכת

זמני הלכה למעשה אופק אלעד

בעריכת הרה"ג רבי זילבר זצ"ל

נה"ח מישורי	נה"ח הנראה	סוזק"ש מג"א	סוזק"ש הגר"א	שקיעת החמה
שבת	6:01	6:07	8:32	9:22
יום א'	6:02	6:08	8:33	9:22
יום ב'	6:02	6:08	8:33	9:22
יום ג'	6:03	6:09	8:34	9:22
יום ד'	6:04	6:10	8:34	9:23
יום ה'	6:04	6:10	8:34	9:23
יום ו'	6:05	6:11	8:35	9:23
שבת	6:06	6:11	8:35	9:23
יום א'	6:06	6:12	8:36	9:24
יום ב'	6:07	6:13	8:36	9:24
יום ג'	6:08	6:13	8:36	9:24
יום ד'	6:08	6:14	8:37	9:24
יום ה'	6:09	6:15	8:37	9:24
יום ו'	6:10	6:16	8:37	9:25
שבת	6:10	6:17	8:38	9:25

בית דין צדק - אלעד

בתי הוראה - בי"ד לעניני ממונות -
כשרות - עירובין - קופת העיר מתן
בסתר - רישום נישואין - ערוך רפואי
בראשות מורנו המרא דאתרא

הגאון רבי שלמה זלמן גרוסמן שליט"א

המרכז: ר' שרפון אלעד טלפון: 9096571 פקס: 9369453

הודעה לימי בין הזמנים

הננו להודיע כי בימי בין הזמנים זמני בית ההוראה

מתקיימים כרגיל

בימי בין הזמנים לא יתקיימו דיונים בבה"ד

לממונות, לפתיחת תיקים ולמקרים חדופים ניתן

לפנות לטל' 03-9096571 שלוחה 1

(באין מענה ניתן להשאיר הודעה)

ביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"

לידיעת חלומים

מיזוג אויר בהיכל התורה - ביהמ"ד הגדול

פועל רצוף (24/7) מ"א אב ועד ר"ח אלול

ציבור לומדי התורה מוזמן!

בני עליה - אלעד

בליל ש"ק - ליל ט"ו באב

יתקיים אי"ה 'סדר לימוד מיוחד'

לכלל בחורי עירנו בבית המדרש 'אחיעזר'

'אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל

כחמשה עשר באב. מכאן ואילך, דמוסיף - 'וסוף' (גמ')

תענית דף כ"ב - לא ע"א).

מכאן ואילך - מחמשה עשר באב ואילך, דמוסיף לילות על

הימים לעסוק בתורה, 'וסוף חיים על חייו' (רש"י ז"ל)

כיבוד קל לאורך הלילה

קופת העיר מתן בסתר

בנישואות המרא דאתרא הגר"ז גרוסמן שליט"א

מזלזא טבא וגדיא נאה

ברכת מזל טוב שלוחה קמיה האי גברא רבא

המסור לרווחת עניי עירנו

הרה"ג רבי אברהם וולדשיין ומשפ' שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי הבת תחי'

ברכותנו שיהיה הבית בבין עדי עד וירדו רוב נחת מכל יו"ח

מתוך שמחה והררחה כל הימים